

11 mars 2018

Att Övervinna Inre Och Yttre Kriser

Israels folk vid Refidim

Predikan i Skälbykyrkan Runtuna

Bibeltext

På HERRENS befallning bröt hela Israels menighet upp från öknen Sin och drog från lägerplats till lägerplats, och de slog läger i Refidim. Där hade folket inget vatten att dricka. Då klagade folket på Mose och sade: "Ge oss vatten att dricka." Mose svarade dem: "Varför klagar ni på mig? Varför sätter ni HERREN på prov?" Men folket törstade efter vatten, och de knotade mot Mose. De sade: "Varför har du fört oss ut ur Egypten, så att vi och våra barn och vår boskap måste dö av törst?" Då ropade Mose till HERREN och sade: "Vad skall jag göra med det här folket? Snart stenar de mig." HERREN svarade Mose: "Tag med dig några av de äldste i Israel och gå framför folket. Och tag i din hand staven med vilken du slog på Nilfloden och gå. Se, jag skall stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan. Då skall vatten komma ut ur den, så att folket får att dricka." Mose gjorde så inför de äldste i Israel. Och han gav platsen namnet Massa och Meriba, eftersom Israels barn hade klagat och satt HERREN på prov och sagt: "Är HERREN ibland oss eller inte?"

Sedan kom Amalek och stred mot Israel i Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss och drag ut i strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden med Guds stav i handen." Josua gjorde som Mose hade sagt till honom och stred mot Amalek. Men Mose, Aron och Hur steg upp överst på höjden. Och så länge Mose höll upp sin hand hade Israel övertaget, men när han lät handen sjunka fick Amalek övertaget. När Moses händer blev tunga tog de därför en sten och lade under honom, och han satte sig på den. Sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på var sida. Så hölls hans händer stadiga till dess solen gick ner. Och Josua besegrade Amalek och hans folk med svärd. HERREN sade till Mose: "Skriv upp detta i boken, så att ni inte glömmet det, och inpränta det hos Josua, ty jag skall utplåna minnet av Amalek så grundligt att det inte finns mer under himlen." Och Mose byggde ett altare och gav det namnet HERREN mitt baner. Han sade: "En hand har lyfts mot HERRENS tron. HERREN skall strida mot Amalek från släkte till släkte." (2 Mosebok 17:1-16)

Inledning

Bibeln säger att allt som skrev ner om Israels folk tjänar till vår undervisning, så att vi skall lära oss av deras historia (1 Kor 10:11). Hela historien om uttåget ur Egypten och slaveriet där, samt deras vandring till Kanaans land är på samma sätt en underbar dramatisering av varje kristens liv, från pånyttfödelsen till evigheten. Så vill jag närma mig dagens text.

När Israels folk kommer fram till Refidim där dagens berättelse utspelar sig har de blivit befriade från Egypten, gått genom Röda havet, sett hur Gud befriat dem från förtryckarna genom att sprida dem i havet, lovsjungit hans namn på andra sidan stranden, saknat friskt vatten i Mara, vilat ut vid Elims palmer och vattenkällor, och fått manna och vaktlar från himlen i öknen Sin. Slutligen landar de i Refidim, vilket är den lägerplats där de befinner sig en tid innan de slutligen bryter upp igen och kommer till berget Sinai, där Gud ger dem lagen skriven på två stentavlor. Laggivandet från himlen är en underbar förebild för den andeutgjutelse som sedan skedde på pingstdagen i Apg 2 efter befrielsen ur Egypten — pånyttfödelsen/frälsningen — och vandringen genom Röda havet — dopet i vatten. Men innan de kommer till Sinai, där Gud skall välsigna dem och ge dem ord från himlen, hamnar de i Refidim.

I Refidim uppstår svårigheter av både inre och yttre karaktär som hotar att förstöra de segrar som hittills uppnåtts, ödelägga folkets sammanhållning och deras tro på Gud, och förhindra att de når fram till Sinai. Innan de når fram till Sinai och välsignelsen måste de med Guds hjälp alltså övervinna både inre och yttre fiender och problem.

Det blev levande för mig att detta kan tillämpas i vår tid, därav min rubrik: ”Att övervinna inre och yttre kriser”, och jag tror också att vi genom Guds nåd kan lära oss hur vi skall hantera samma typ av situation i våra församlingar, men även i våra familjer.

Predikan

1. **Israel övervinner den inre krisen.**

- 1.1. Vad orsakade den inre krisen? Törst (brist på vatten). Det var ett naturligtvis verkligt problem, inte ett påhittat. Att detta utvecklades till en verklig kris berodde på hur de reagerade inför problemen.

1.2. Hur reagerade folket på bristen på vatten? De klagade på Mose och på Gud. De ifrågasatte (återigen) hela sin befrielse från Egypten, och gjorde mer eller mindre uppror mot sina ledare, då Mose är rädd för att bli stenad av sina egna. Istället för att tro på Gud tappade de modet och var beredda att överge allt de uppnått hittills.

1.3. Hur övervann folket den inre krisen?

1.3.1. Mose ropade till HERREN — börens makt är stor

1.3.2. På HERRENS befallning tog Mose med sig de äldste och gick före folket — mitt i krisen är det viktigt att ledarskapet inte gömmer sig utan går *före* folket

1.3.3. HERREN säger att han skall stå på Horebs klippa framför Mose. Folket hade ifrågasatt om HERREN var mitt ibland dem, men Mose får lära sig lita på att Gud inte överger sitt folk utan står framför dem på klippan.

1.3.4. På HERRENS befallning tar Mose staven och slår på klippan, då kommer vatten ut ur den och folket, deras barn och boskap, får mycket vatten att dricka.

1.4. Det är tydligt från texten att folket övervann krisen genom ett Guds ingripande på Mose förböner. Deras problem var att de trots sina tidigare erfarenheter inte ville tro på Guds närvaro bland folket.

2. **Israel övervinner den yttre krisen.**

2.1. Vad orsakade den yttre krisen? En fiende, Amalek, anföll dem.

2.2. Vi kan läsa på ett annat ställe att Amalek anföll de allra svagaste i folket, de som släntrat efter: *Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när ni drog ut ur Egypten. Utan att frukta Gud gick han emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var trött och utmattad.* (5 Mos 25:17-18) Bibeltexten vi citerat ovan visar att Amaleks angrepp började med att de anföll folkets *eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter* på grund av påfrestningarna. I grundtexten talas om att Amalek *högg av* eftertruppen och *skingrade* den. Och Amaleks anfall gjordes helt utan respekt för att det var Guds folk man angrep. Så stort var Amaleks förakt för både Herren och hans folk Israel.

2.3. När inte den inre krisen lyckades splittra folket, ställs de inför en yttre fiende som ger sig på de allra svagaste av dem.

- 2.4. Hur övervann folket den yttre krisen? Genom att få till samlad motattack under Josuas ledning, men framför allt genom att Mose ställde sig överst på höjden med staven i sin hand och räckte sina händer mot himlen. När Mose händer blev trötta fick han hjälp av Aron och Hur att fortsätta hålla händerna upprätta. Så länge han höll händerna mot himlen gick det väl för Israel, de stod emot fienden och drev undan den. När hans händer sjönk vände övertaget till ett underläge. Men med hjälp av sina vänner så stod Mose hela dagen med händerna mot himlen tills striden var över.
- 2.5. Notera att segern över Amalek var så grundlig att Gud lovade att Amaleks namn skulle utplånas helt under himlen. Det skulle bli som om ingen skulle minnas Amaleks existens. Mose säger här att det beror på att en hand har lyfts mot HERRENS tron.
3. **Att övervinna inre och yttre kriser i församlingen.** Jag tror det finns en anledning till att historien om Israel med Refidim börjar med inre problem, och de yttre dyker inte upp förrän de inre är besegrade. Om vi tillämpar det på våra församlingar: Djävulen behöver inte skicka förföljelse eller andra yttre angrepp på en församling som är upptagen med inre kriser.
- 3.1. **Inre kriser.**
- 3.1.1. Dessa kan se ut ungefär som vid Refidim: man ifrågasätter hela frälsningen, man gör uppror mot sina ledare, klagar osv, men grundproblemet är förmodligen andlig törst. Det farligaste läge en församling kan hamna i är att det andliga livet tryter, att källan med det levande vattnet inte flödar längre. Människor som inte får sina andliga behov uppfyllda tappar snart sugen.
- 3.1.2. Å andra sidan kan församlingen hamna i det här läget *på HERRENS befallning*, dvs att Gud för församlingen in i en situation där tron provas och det enda som hjälper är ett Guds ingripande. Den situation man ställs inför är så allvarlig att det andliga liv som finns inte räcker till.
- 3.1.3. Lösningen är alltid att Klippan Kristus får ge församlingen nytt vatten att dricka. Klippan är nämligen en underbar blir för Kristus och hans försoning. Paulus skriver i 1 Kor 10:4b: *De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus.* Mose fick befallningen att slå på Klippan, och i Jesaja 53 läser vi att *det var HERRENS vilja att slå honom och låta honom lida.* (Jes 53:10a) Den inre krisen kan alltså alltid

övervinnas genom att församlingen får dricka nytt levande vatten ur den klippan som klövs för vår frälsnings skull: *Klippa, du som brast för mig, låt mig gömma mig i dig.* Det är ett nytt möte med Gud som behövs, och församlingsledningen måste gå före till den plats där Gud står framför dem: på klippan. Och från klippan som klövs kan vattnet flöda ännu starkare.

3.1.4. När församlingen får vatten ur Klippan blir de mindre känsliga för om deras ledare faller dem i smaken eller inte, och de klagar inte heller på sin frälsning utan uppskattar den, och tvivlar inte heller på att Herren är nära sin församling.

3.2. Yttre kriser.

3.2.1. Hur ser sådana kriser ut? Amaleks anfall var ett hårt slag mot Israels folk och det blev möjligt just för att folket inte höll ihop och att var uttröttat. På samma sätt är det för oss som församling, för när en församling, på grund av trötthet eller andra saker, börjar glida isär och en grupp hamnar efter en annan grupp som skyndar före är det stor risk att fienden anfaller eftertruppen. Därav är det yttersta vikt att hålla ihop församlingen och gå tillsammans framåt i en sådan takt att inte en del hamnar efter och blir uttröttade, vilket gör att fienden får chansen att skingra dem.

3.2.2. *Låt oss därför med fruktan se till att ingen av er visar sig bli efter på vägen, när nu ett löfte att komma in i hans vila står kvar.* (Hebr 4:1) Hebreerbrevets författare skrader inte orden utan talar om hur farligt det är att några av oss *blir efter på vägen*. Grundtextens ord betyder *att komma bakom eller sent* och *att sakna något*. Detta är något vi skall vara rädda för. En kropp som delas upp dör till slut, och det är likadant med församlingen. Alla delarna behövs och hela kroppen behöver hålla ihop för att kunna gå framåt som en enhet. Därför behöver vi än mer samla ihop oss så att vi tillsammans kan söka Herrens ansikte. Och de ibland oss som vill skynda snabbt framåt måste ha tålmod med dem som inte orkar skynda lika fort, och de som inte är så starka behöver hålla sig nära dem orkar mer så att vi kan uppfylla Guds befallning att *bära varandras bördor* (Gal 6:2) så att vi tillsammans kan komma in i trons vila i Guds rike.

3.2.3. Hur övervinns de?

- 3.2.3.1. Genom förbönens makt. De viktigaste personerna i en församling är inte de som är ute på slagfältet och syns, utan de som liksom Mose gått upp på höjden och håller upp sina händer mot himlen. Där avgörs striden. Den striden kan inte en enda person vinna, utan där måste man bära varandra. Aron och Hur hjälpte Mose att lyfta sina händer mot HERRENS tron, vi får hjälpa varandra att hålla ut i bön.
- 3.2.3.2. Om församlingen håller ihop kan man undgå en del problem utifrån, men blir man anfallen ändå är det viktigt att man inte viker tillbaka för fienden utan står emot tillsammans.
- 3.2.3.3. De som är på slagfältet, oavsett vad de sysslar med så är det viktigt att de står under Josuas ledning, dvs under Jesus.

Avslutning

Vad har vi lärt oss idag? Guds församling kan övervinna inre och yttre kriser genom att 1) dricka ur Klippan Kristus, 2) gå in i förbön både vid inre och yttre kriser, 3) hålla ihop församlingen så att ingen kommer efter på vägen, 4) stå under Jesu befäl när vi utkämpar den andliga striden.

Amen!